

ZULMÜ ENGELLEYİN!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn., Kemâ yenbağî licelâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin zevi's-sıdkı ve'l-vefâ...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sahibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'nnebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّ اللَّهَ لَيُقَدِّسُ أُمَّةً لَ يُعْطُونَ الضَّعِيفَ مِنْهُمْ حَقَّهُ

(طب. عن ابن مسعود)

RE. 91/12 (*Inna'llâhe lâ yukaddisü ümmeten, lâ yu'tüne'd-daîfe minhüm hakkahû*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Allah cümlelerinden razı olsun. Lütfettiniz, zahmet ettiniz, bu dersi dinlemeye geldiniz. Allah-u Tealâ Hazretleri iki cihanda sizleri bahtiyar eylesin... Peygamber SAS Efendimiz'in şefaatine nail eylesin...

Peygamber Efendimiz SAS Hazretleri'nin mübârek hadîs-i şeriflerinden bir demet okuyup, dinleyip; tefeyyüz etmek, dinimizi iyi öğrenmek, inceliklerine âşina olmak, Peygamber Efendimiz'in âdâbı ile edeplenmek niyeti ile hadîs-i şerifleri okuyoruz.

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına ve izah edilmesine başlamadan önce onun mübarek rûh-i pâkine bizlerden birer

hediye-i Kur'âniyye olsun diye; ve onun cümle âlinin, ashabının, etbâ'ının, ahbabının ruhlarına hediye olsun diye; hâssaten kitabını okuduğumuz Gümüşhaneli Ahmed Ziyaeddin Efendi hazretlerinin ve kendisinden feyiz aldığımız Muhammed Zahid Kotku hazretlerinin, hocamızın ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldeleri Allah rızası için cihad ederek, malını canını feda ederek fethetmiş olan mübarek fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye; hâssaten ve bilhassa Fatih Sultan Mehmed Han Hazretleri'nin ruhuna hediye olsun diye; beldemizin medâr-ı iftihârı enbiyaullah ve evliyaullah ve salihîn ve sahâbe-i kirâm hazretlerinin, bilhassa Yûşâ AS'ın ve Ebû Eyyûb Halid ibn-i Zeyd el-Ensârî RA'ın ve sair sahâbe-i kirâmın ruhlarına hediye olsun diye;

Cümle hayır hasenât sahiplerinin ve bilhassa

içinde oturup bu dersleri yaptığımız şu İskenderpaşa Camii'ni bina eden mübarek zatın ve bu camiyi asırlar boyu hizmette tutup, ihya, tamir, tecdid, tevsî edip bu güne getirmiş olan hayır sahiplerinin, bu hususlarda katkısı, yardımını, iştiraki olanların ruhlarına hediye olsun diye; ve bu camiden güzeran eylemiş eimme ve hutabâ, müezzinîn ve vâizîn ve kayyûmîn ve cemaat kardeşlerimizin ruhlarına;

Uzaktan yakından bu dersi dinlemeye gelen siz kıymetli kardeşlerimin cümle müslüman geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun, kabirleri nur dolsun, ruhları şad olsun, makamları âlâ, dereceleri yüksek olsun diye;

Bizler de Allah'ın sevdiği kullar olalım, Rabbimizin huzuruna sevdiği razı olduğu kullar olarak varmamız nasip olsun diye, bir *Fatiha* üç *Ihlâs-ı Şerîf* okuyalım, öyle başlayalım, buyurun!

.....

a. Zayıfa Hakkı Verilmeli!

Okuyacağımız hadîs-i şerifler Gümüşhaneli Hocamızın *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli eserinin 91. sayfası, 12. hadis ve devamı olacak. Ezberlenecek ve hatırdan hiç çıkartılmayacak, çok mühim konuları ihtiva eden hadîs-i şerifler okunacak bugün.

Taberânî'nin Abdullah ibn-i Mesud RA'ın rivayet ettiğine göre, Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:¹

¹ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c. V, s.162, no:4949; Heysemî, *Mec-*

إِنَّ اللَّهَ لَيُقَدِّسُ أُمَّةً لَّ يُعْطُونَ الضَّعِيفَ مِنْهُمْ حَقَّهُ

(طب. عن ابن مسعود)

RE. 91/12 (*Inna'llàhe lâ yukaddisü ümmeten, lâ yu'tûne'd-daîfe minhüm hakkahû*)

(*Inna'llàhe*) “Hiç şüphesiz yok ki Allah-u Teâlâ Hazretleri, (*lâ yukaddisü ümmeten*) bir ümmeti, bir topluluğu takdis etmez; (*lâ yu'tûne'd-daîfe minhüm hakkahû*) içlerindeki zayıfa zayıf olduğundan dolayı hakkını vermeyen ümmeti takdis etmez.”

Takdis etmek temizlemek, temize çıkarmak, kirlilerden paklamak, mukaddeslik vermek, mânevî temizlik, mânevî kudsiyet vermek demek.

Bir ümmetin içindeki zayıf da sosyal yönden işini söküp hakkını alabilecek güce sahip olmayan insan. Duldur, kocası yoktur; gidip devlet dairelerinde uğraşamıyordur. Veyahut komşu tarla sahibiyle, ev sahibiyle uğraşacak hali yoktur. Yanındaki herif, komşusu hayduttur, çetedir. Bu zavallı dul kadıncağızın sataşır malına... Kenarından alır, köşesinden alır, tazyik eder, gasp eder.

Veya bu zayıf belki bir dul kadın değildir, bir yetimdir, çocuktur. Hakkının ne olduğunu bilmiyor, mallarının ne olduğunu bilmiyor. Ötekiler ondan istifade ediyorlar, yağmalıyorlar,

maü'z-Zevâid, c.IV, s.355, no:7013; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.315; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.72, no:5546; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VIII, s.140, no:6988.

hakkını vermiyorlar. Böyle olabilir.

Veyahut bir işçidir, çalışır; işçinin hakkını vermiyor. Veyahut dava eder, karşısındaki adam sosyal ve siyâsî ve idârî güce sahip müdürdür, vekildir. Farz edelim ki yöneticidir, kaymakamdır, validir, bakandır... Hakkını alamaz. Neden? Kim uğraşacak onunla? Adamın gücü kuvveti fazla. Oraya buraya baskı yapıyor, zorla haksız bir işi sürdürebiliyor. Bir hakkın verilmesini engelleyebiliyor.

Tamam. Böyle bir ümmeti Allah hayra erdirmez, temize çıkartmaz, bereket, mukaddeslik vermez.

Oluyor mu böyle şeyler? Gelelim, yani bizim Allah'ın hayrına, rahmetine, lütfuna ermemiz için durum nasıl, bir kendi kendimizi inceleyelim. Bizim ülkemizde adalet işliyor mu? Haklı hakkını alıyor mu? Veya ümmet dediğine göre ümmeti düşünelim. Aslında buradaki ümmet de yani şöyle bir grup insan demek. İlle Ümmet-i Muhammed geneli mânâsına değil de; diyelim ki falanca bölgede oturmuş bir grup insan, bir şehrin ahalisi, bir köyün ahalisi demek yani. İnsan topluluğu demek.

Şimdi böyle bir toplulukta zayıf, zayıf olduğu için horlanıp hakkı çiğneniyor mu? Zayıf da olsa hakkıdır diye hakkı veriliyor mu? Mühim olan budur. Zayıf bile olsa hakkını alabiliyorsa, başı dikse, kimse onun hakkını engelleyemiyorsa; engellendiği zaman, adalete başvurduğu zaman hâkim o işi sağlıyorsa; tamam, o topluluk kutsal bir topluluktur. Mukaddes bir topluluktur.

Allahın rahmetine, lütfuna, yardımına, sevgisine, rızasına mazhar bir topluluk demektir.

Böyle yapılmıyorsa pis bir topluluk demektir. Mânen pis bir topluluktur. Çirkin bir topluluk demektir. Çünkü kuvvetli hakkını alıyor da zayıfa hakkını vermiyor. Kalleş bir topluluk demektir.

Böyle şeyler oluyor mu?

Çevrenize bakın, gazeteleri okuyun. Kararı siz verin. Ama ben aklıma ilk gelen misal olarak Suudi Arabistan'ı alacağım. Bayrağında *Lâ ilâhe illallah* yazıyor. Hurma ağacı var. Yani ziraat genellikle hurma mahsulüne dayanıyor. Medîne-i Münevvere'nin hurmasını filan hatırlatıyor. Bir de iki tane çapraz kılıç var. Tamam.

Mekke var. Mekke-i Mükerrerme'de Kâbe-i Müşerreffe var, hacıların gittiği yer. Medîne-i Münevvere var, Peygamber SAS Efendimiz'in harem-i şerifi, yani mukaddes şehri demek. Harem yani sarayın haremi demek değil. Kutsal bölge demek. Ve Peygamber Efendimiz'in türbesi var.

Şimdi oraya gitmiş, iş yapmış kardeşlerimiz var. Çok kimseler var. Çoğunu tanıyorum. Aylarca, yıllarca çalışmış olup maaşını alamayanlar var. Maaşını alamıyor. Vermiyor adam. Öyle insanlar var ki mahkemeye de başvuruyor, Oradan da alamıyor.

Yabancıнын pozisyonu Suudlunun pozisyonu gibi değil. Suudlu trafik polisinin karşısında da daha rahat, mahkemede de daha avantajlı, haklarını

götürmek bakımından da daha avantajlı. Olmaz. Olmaz, Allah bereket vermez. Allah temizlemez. Allah rahmet eylemez. Böyle olmaması lazım.

Gelelim kendi ülkemize. Adalete güvenilebiliyor muyuz? Her yerde haklı hakkını alabiliyor mu? Mağdur mahkemeye başvurduğu zaman, hakkını rahatlıkla alabiliyor mu? Veya mahkemeye başvurmadan herkes hak sahibine hakkını ödüyor mu?

Bizde biraz daha rahat, yani normal olarak bazı basit haklar alınıyor. Ama büyük çapta yolsuzluklar oluyor bizde de. Büyük çapta, böyle halkın bilmediği. Evet birisi birisinden mesela çalışmışsa ücretini alır. Çalıştım der, gider müracaat eder. Mahkeme de “Tamam, bu çalışmış ver bunun parasını.” der filan. Ama böyle birçok dalavereli şeyler olduğunu da gazetelerde okuyoruz.

Ne olması lazım?

Bunları toplumun izale etmesi lazım. Topluluğun iyilerinin bu gibi şeylere fırsat bırakmaması lazım. Hakkı çiğnenen sadece bir zayıf insan bile olsa, toplumun bütün öbür fertleri bu zayıfa hakkını ver bakalım diye öteki kuvvetliyi tazyik etmesi lazım.

Biliyor musunuz ki, Peygamber SAS Efendimiz’in peygamber olmasından önce Mekke-i Mükerre-me’nin ahlâkı çok bozukmuş da çok haksızlıklar olurmuş. Çok edepsizlikler olurmuş. Hatta o kadar ki civardaki mıntikalardan, kabilenin birisinden mal satmaya gelirlermiş. Malları alınır,

parası verilmezmiş. Hatta daha büyük başka türlü haksızlıklar olurmuş.

Onun üzerine *Fadl* ve *Fudayl* adında iki kişi demişler ki böyle olmaz. Biz bir anlaşma yapalım, şurada her şey adaletli olsun. Haksızlık yapılmamasın. Haklı olan zayıf bile olsa haklıyı, zayıfı destekleyen bir organizasyon kuralım demişler. Kurmuşlar. *Hilfu'lfudûl*. Yani Fadılların, bu isimli şahısların yaptığı antlaşma demek. Antlaşmışlar, demişler ki bir haksızlık olursa hep beraber kuvvetli ama zorba adamın karşısına çıkacağız, zayıfın hakkını alacağız demişler.

Onlar bu işi kurdukları zaman bir de şâyân-ı dikkat bir haydutluk olmuş. Civardan efendi bir şahıs, zavallı. Karısıyla gelmiş Mekke-i Mükerreme'ye. Karısını kaçırmışlar adamın. Kaçıran belli. Karısını kaçırmış. Adam nereye başvurduysa çare bulamamış. Demişler ki:

“—Fazl ve Fuzayl *Hilfu'l-fudûl* diye bir organizasyon kurdular kendi aralarında, onlara müracaat et!”

O da gitmiş demiş ki ben karımla buraya geldim. Karımı kaçırdılar. Falanca haydut, zorba herif aldı evine kapattı filan. Kılıçları çekmiş Fazl ve Fuzayl, kapıya gitmişler demişler ki aç kapıyı yoksa fena olursun. Almışlar kadını. Yani gelen o şahsa yardımcı olmuşlar.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:

“—Ben de yetişseydim o antlaşmaya ben de katılırdım. Ben de böyle bir şeye katılırdım.”

Demek ki toplum toplumun içinde kötü insanlar olabilir. Sıhhatli bir toplum kötü insanları izole eder, izâle eder. Kötülüğü yapamayacak hale getirir. Yarayı tedavi eder.

İnsanın vücudu sıhhatliyse kesiği, yarayı iyileştirir vücut. Yavaş yavaş tamir eder. Tamir etme kabiliyeti var. Ama vücut dejenere olmuşsa, bozulmuşsa o zaman yara yarayı tamir edemez. Ölür. Yara gittikçe büyür, ölür. Demek ki vücudun canı, sıhhati kalmamış demek.

Toplumda siz kötülük yapmayacaksınız, tamam. Buna ne derler? Kötülük yapmayan, iyi insana ne derler İslâm'da? Salih kul. İyi kul demek salih. Uygun kul. Yetmez. Salih olmak kâfi değil. Bir vazife daha var. *Muslih* kul olacaksınız. Yani ıslah edici kul. Kötülüğü de engelleyici olacaksınız. Kötülüğü engellemezseniz, hayırlı bir insan olmanız için salih olmak yetmiyor. Ancak toplum çok bozulmuş da salih bir insanın ıslah edicilik yapması yeterli olmuyorsa... Çürümüş toplum. O zaman Allah o ümmeti helak eder, o muslih kulu kurtarır.

Eski ümmetlerde böyle olmuştur. Peygamber gelmiştir. Uğraşmıştır, insanları doğru yola çekmeye çalışmıştır. Azgın herifler yola gelmemişlerdir. Allah peygamberleri ve kötülükten alıkoyan, iyiliği emreden mübarek insanları kurtarmış, o kavimleri helak etmiştir. Kur'ân-ı Kerîm'de bunların misalleri çoktur.

Demek ki esas itibariyle sâlih olacağız, kendimiz iyi kul olacağız, kötülük yapmayan kul olacağız. Yetmez; bir de muslih kul olacağız. Yani

başkasına da kötülük yaptırtmayacak bir ciddiyette ve toplumu koruyucu bir kafada, gönülde, zihniyette insan olacağız. Toplumda kötülük yaptırtmayacağız. Yanımızda, civarımızda kötülük yaptırtmayacağız. Kötülüğün yapıldığını görüp de kenarda durmayacağız. Engellemeye çalışacağız.

Bu vazifeye *emr-i mâruf, nehy-i münker* vazifesi derler ve Müslümanlıkta bu bir farzdır. Namaz kılmak gibi, oruç tutmak gibi, haccetmek gibi farzlardan birisi de *emr-i mâruf, nehy-i münker* vazifesidir. Bu vazifesini yapmayan bir toplum Allah'ın gazabına uğrar. Allah mukaddes etmez o topluluğu. Pis bir toplum olur. Çirkin bir toplum olur. Allah yardım etmez, belâ gelir. Allah o topluma bela gönderir.

Belâ nasıl olur? Bela *semâvî belâ* olur, *arazî belâ* olur. *Semâvî belâ* ne demek?

Sel felaketi olur, her tarafı alır götürür. Yıldırımlar yağar, orayı

burayı yakar. Zelzele olur yıkılır. Fırtına olur, koca bir şehir kumların altında kalır, helak olur. Yanardağ patlar, kilometrelerce yerleri tozları örter. İnsanlar bir anda mahvolur. Pompei'nin patlaması gibi, Vezüv Yanardağı'nın patlayıp Pompei şehrinin, tarihte çirkin işleriyle, kötülükleriyle tanınmış şehrin Vezüv Yanardağı tarafından örtülmesi gibi.

Bu çeşit afetlerle helâk olmaya, bu afetlere *semâvî* afetler denir. Yani Allah takdir ediyor, yıldırımlar yağıyor, volkanlar patlıyor. Seller geliyor. Mahvoluyor bir toplum. Yedi gün süren

uzun fırtınalar, her şey görünmez oluyor, kumlar örtüyor her tarafı filan.

Bazen felâketler dışarıdan olur. Allah bir başka kavmi musallat eder, o kavmi cezalandırır.

Hak kulundan intikâmın yine kul ile alır; Bilmeyen ilm-i ledünnü, ânı kul yaptı sanır.

Ne yaparmış Allah? Bazen şerli bir kavmi, cezalandırılacak bir kavme gönderir. O kavmi cezalandırır. Yakar yıkar ortalığı...

“—E bu zalime Allah niye fırsat veriyor? O kavim o cezayı hak ettiği için Allah onun başına o kavmi musallat etti, ondan.”

Bazen de böyle olur. Bazen de toplumun içinden Allah fitne çıkartır. Kötü insanlar çıkartır. Kötü insanlar öteki insanları zarara uğratır, taciz eder, tazyik eder, katleder, katliam eder. Fitne mahveder bir toplumu. Birisinin ezâsı ötekisinin hayatını zehir eder, mahveder. Bazen de böyle olur.

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin cezalandırma çeşitleri çoktur. Bazen hastalık verir. Baştan sona hepsini kırar geçirir. Bazen gökten taş yağdırır. Bazen Ebabel kuşlarını gönderir, aşağı tarafı mahveder. Yenik ekin tanelerine benzetir kavimleri. Tarihte misalleri çoktur.

Bizim ne yapmamız lazım?

Tarihten ibret almamız Kıssadan hisse almamız, öğüdü anlamamız lazım. Allah'ın yoluna girmemiz, Allah'ın emirlerini tutmamız, Allah'a güzel kulluk yapmamız lazım. Allah'ın divanında durup, mahkemesinde hesap vereceğimizi

unutmamamız lazım. Mahkeme-i Kübrâ'da beraat etmek için şimdiden tedbir almamız lazım.

İyi şeyleri yapmamız lazım. Kötü şeyleri yapmamamız lazım. Mıymıntı, pasif, mızımız kul olmamız lazım. Aktif, hayrı işleyen, hayrı işleten; kötülüğü işlemeyen, kötülüğü engelleyen, yiğit bahadır, kahraman kul olmamız lazım. İslâm böyle insan istiyor. Yani müslüman, iyi müslüman nasıl bir insandır?

“—Bir köşeye çekilmiştir. Boynu büküktür, elinde tesbih vardır. Gözü kapalıdır, Allah diyor.”

Hayır, hayır! Halkın içinde dînî hizmeti yapmak, dağ başında sefalı, sakin, keyifli, zevkli, mânevî tarafı tatlı tek başına ibadet etmekten daha önemlidir. Bizim yolumuz böyledir. Hizmet yoludur. Bunu yapmamız lazım. Bunu yapmadığı takdirde insanlar, dünyaya şerhiler hakim olur. Kötüler hâkim olur. İyiler iyiliklerini ortaya koymayınca, kötüler her tarafı tutarlar. Kötülükle mücadele edilmeyince, kötülük mikrobu süratle yayılır. Salgın hastalık halinde her tarafı berbat eder.

O halde ne yapmamız lazım?

İyi olacağız. Bir de etrafı iyi yapmaya çalışacağız.
“—Biz bunu yapıyor muyuz?”

Karınca kararınca yapmaya çalışıyoruz.

“—Yeterli mi?”

Onu Allah bilir. Allah yaptığımız ibadetlerimizin eksikliklerine bakmasın, bize lütfuyla muamele

eylesin... Bize sevdiği işleri yapmayı nasib eylesin... Sonunda sorgu sual edip cezalandıracağı kötü durumda tutmasın bizi Allah... Uyarsın bizi. Lütfuyla ıslah eylesin...

Ne yapıyoruz iyilikleri yapmak için? Biz ne yapıyoruz? Ben diyorum ki benim kardeşimin, ihvanımın olduğu her yerde o ihvanım sosyal bir çalışma yapması lazım. Bir dernek kurması lazım. Hatta yuh olsun diyorum. Yani bir kardeşim var, bir yerde yaşıyor ve orada bizim bir organizasyonumuz yok. Yazıklar olsun diyorum. Bir aktivite, bir çalışma, bir gayret göstermemiş; iyiliği yapmak için bir odak, bir ocak kurmamış; bir çalışma başlatmamış, bir meşale yakmamış, karanlığı aydınlatmaya çalışmamış. Ne anlarım ben öyle ihvanlıktan?

Öyle şey olur mu? Ateş parçası gibi olacak, çalışacak. Cevval olacak, faal olacak. Gayretli olacak, merhametli olacak. Hizmet ehli olacak. Keyfine bakmayacak. Hizmeti, sevaplı işi arayacak.

Meşakkati isteyecek. Meşakkati, zahmeti talep edecek. Keyfi sefayı talep etmeyecek. Emirgan'da çay höpürdetmeyi değil; falanca yerde alnından burnundan ter damlamasını tercih edecek. Yolumuz bu çünkü. Büyüklerimiz bunu böyle dediler.

Vakıflar kurduk. Dernekler kurduk. Sayısını zaman zaman söylüyoruz, övünüyoruz; kâfi değil. Her köyde, her camide organizasyonumuzun olması lazım. Mahallede bir ışık kaynağı olması lazım. Onun olduğu mahalledeki insanlara

İslâm'ı öğretecek çalışma yapması lazım. Küçük çocukları çağırıp Kur'an öğretmesi lazım.

Benim hacı kardeşlerimden birisi bilmem kaçınıcı Levent'te bir apartmana taşınmış. Kendisi sakallı. Hanımı başörtülü. Herkes böyle yorgun öküzün sabana baktığı gibi yamuk bakıyorlar. Herkes kızıyor:

“—Aa bu sakallı birisi geldi bizim apartmana, Levent'te ne işi var bu sakallı heriflerin, bu müslümanların böyle modern bir semtte. Bu başörtülü ne arıyor burada?” filan.

Tabii o kardeşimiz çalışmaya devam etmiş. Komşulara iyi komşuluk yapmaya devam etmiş. Çocuklarına Kur'an öğretmeye, büyüklerine böyle dînî bakımdan faydalı işler yapmaya başlamış. Çalışmış çabalamış. Etrafında bir sevgi meydana getirmiş. Kendisini seven, anlayan ve kendisinden istifade eden insanlar meydana getirmiş.

Evet, böyle olacak. Hatta öyle yerlere gideceğiz. Camide vaaz vermek kolay. Benim bu söylediklerimi hepimiz biliyorsunuz. Okumuşsunuzdur. Asıl camiye gelmeyen insana haberi nasıl götüreceğiz? Bu hadisleri onlara nasıl duyuracağız? Allah'ın emirlerini nasıl anlatacağız? Bunları siz yapacaksınız. Halkın içinden gelen insanlar yapacak. Komşusuna, arkadaşına, iş yerindeki mesai arkadaşına. Yavaş yavaş, vakti boş geçirmeden, kelimesini harcamadan çalışma yapacak.

Biz ne yapıyoruz? Dernekler, vakıflar, okullar, kurslar, kolejler, anaokulları, kreşler, bir şeyler

yapmaya çalışıyoruz. Dergiler çıkartıyoruz. Kitaplar çıkartıyoruz. Sonra? Yayın yapıyoruz. Niye bu cihazlar burada? Niye bu televizyon, niye bu kamera? Bu konuşmalar tesbit ediliyor, yayınlanıyor.

Bugün İsveç'ten gelmiş bir arkadaşım dün akşam:

“—Allah razı olsun, İsveç'ten radyo yayınlarınızı şimdi uydudan alıyoruz, dinliyoruz. Kadınlar açıyorlar radyoyu, akşama kadar sizin Akra'yı dinliyorlar. Allah sizden razı olsun. Akra'nın abonesi olduk, hayranı olduk. Devamlı onu dinliyoruz.” diyorlar. El-hamdü lillâh. Seviniyoruz.

“—Kâfi mi?”

Hayır. Kâfi değil. Çünkü dışarıyı iyi değil. Düzeltmemişiz dışarısını. Kadınlar açık. Erkekler namazsız niyazsız... Meyhaneler camilerden çok. Bira satışı su satışından fazla. Eğlence yerleri sabahlara kadar faaliyette... Camide yarım saat zor duran insanlar kumarhanelerde sabahlara kadar duruyor. Kahvehanelerde sigara dumanının altında saatlerce duruyor. Bıkmadan duruyor. Oraları bizden çok daha fazla mesai yapıyorlar. Fazla mesai yapıyorlar.

Bizim yaptığımız mesai nedir? Benim haftada bir gelip İskenderpaşa'da bir saat konuşmamla ne olur? 24 saat çalışıyor meyhane, kahvehane, daha başka kötü yerler. İşte yabancıların

okulları, papazların televizyon yayınları. Şimdi onların televizyon yayınları da çıkmış Hıristiyanlık propagandası yapan. Yanlış

yoldasın, neyi propaganda ediyorsun? Hz. İsa Allah'ın peygamberi. Sen ona taptırmaya çalışıyorsun insanları. Öyle saçma şey mi olur? Hz. İsa'dan önceki insanlar neye tapıyorlardı? Yok muydu o zaman tanrıları? Haşa sümme haşa... Ne biçim saçma şey. Onu yaymaya çalışıyor.

Yetmez. Ne olacak? Herkes çalışacak. Devamlı çalışacak. Çok çalışacak. En modern vasıtaları kullanarak çalışacak. Şimdi ben geçen gün düşündüm, aklıma geldi bu şey. Kızılderililer Amerika'ya hâkimdi. Kızılderililer Bering Boğazı'ndan, Asya'dan Amerika'ya geçmiş olan, bizimle ırken yakınlıkları olan insanlar. Benziyorlar. Bizim ırkımızdan... Kelimeleri, örfleri, dilleri, kültürleri itibariyle bize akraba Kızılderililer.

Amerika'ya hâkim olmuşlar. Çeşit çeşit Kızılderili kabileleri, Mohawklar, bilmem neler bilmem neler... Amerika'nın uçsuz bucaksız arazilerine hâkim olmuşlar. Ne oldu? Avrupa'dan Amerika'ya akım başlayınca, gemilerle Batılılar Amerika'ya göç etmeye başlayınca Kızılderililerle çarpıştılar. Kızılderililer ülkelerini, onların ülkesi değil mi orası? Onların malı değil mi? Yayılmışlar yerleşmişler. Otlaklar bilmem ne, araziler onların.

Arazilerini korumak istemediler mi? İstediler. Silah almadılar mı? Aldılar. Savaş yapmadılar mı? Yaptılar. Ne oldu? Hepsi öldürüldü. Neden? Üstün alet ve edevât kullanan toplumlar zorbalıkla zayıf olan toplumların elinden arazilerini, ülkelerini alıyorlar. O insanları

katliam ediyorlar. Toptan öldürebiliyorlar. Yok edebiliyorlar. Tarihten silebiliyorlar. Yeryüzünden kaldırebiliyorlar.

O halde biz ne yapacağız?

Kızılderililer gibi geri bir toplum olmayacağız. Hem sen geri olacaksın, hem de İslâm'a yardım edeceksin. Ört ki ölem! Vah bana, yazık bana o zaman.

Nasıl olacaksın? Amerikalıdan daha teknik imkanlara sahip olacaksın, İngiliz'den daha ileri olacaksın, Avrupalıdan daha önde olacaksın, Japon'dan daha çok çalışacaksın. Bütün teknolojiye sahip olacaksın. Var gücünle çalışacaksın, İslâm'ı yayacaksın.

Fatih Sultan Mehmed Han cennet-mekân İstanbul'u fethettiği zaman kullandığı vasıtalar o çağdaki vasıtaların en ilerisiydi. İmkanlar en güzeliydi. Ve kendisi yeni icatlar yaptı. Havan topunu icat etti. Düz böyle bomba atacağına tepeden aşırma bombayı kendisi buldu. Patlatıp adamın tepesine gülle düşürmeyi buldu. Büyük bir azimle çalıştı. Karşı tarafı eze eze, bastıra bastıra tuşa getirdi.

Yani öyle tesadüfen kazanılmış bir zafer değil. Çağ kapayıp çağ açan, muazzam bir olay. Dünyanın çehresi değişti. İnsanların kafası değişti. Avrupa değişti. Avrupa adam oldu. Avrupa medeniyeti öğrendi. "Vay!" dediler, "Biz geriymişiz!" dediler. Dünya değişti. Ortaçağ kapandı. Çağ değişti.

Öyle olmazsak olmaz. Kompüteri kullanacağız. Kompüter imal edeceğiz. Füzeyi kullanacağız.

Füze imal edeceğiz. Sesten hızlı uçak mı lazım? Denizaltı mı lazım? Atom mu lazım? Hepsini yapmamız gerekiyor.

Öyle çalışırsak, biz mü'min insanlarız, kimseye zulmetmeyiz. Karıncaya bastığımız zaman üzülürüz biz. Karıncayı bile ezmek istemiyoruz. Adımız karınca ezmez. Yani üzülürüz hakikaten. Yanlılıkla bir karıncaya basmak istemeyiz. Kimseye zulmetmek istemeyiz. Bir hayvana bile iyilik yapmak isteriz. Bir kediye, bir köpeğe, bir kuşa hastaysa tedavi yapmak isteriz. Bizim gaddarlığımız yok. Merhametimiz var bizim. Biz mü'miniz. Allaha hesap verecek insanlarız.

Bizim elimizde silah niçin lazım? Silahlı haydutlar korksun diye lazım. Silahlı haydutlar eşkiyalık yapmasın diye lazım. Sırp o katliamını o zalimliğini yapamasın diye lazım. Görüyoruz. Gözler önünde ne kadar korkunç işler oluyor. Herkes de susuyor. Yani kendisine zarar gelmeyince susanlar susuyor. Kendisinin bir esrarkeş hippie vatandaşı İstanbul'da afyon kaçırıyor, kullanıyor diye tutuklansa, İngiltere oturup kalkıyor da ama Bosna Hersek'te Bosnalılara acımıyor ve Sırp'ları tutuyor. Entrika çeviriyor.

Onun için bu kafayı değiştirmemiz lazım. Bizim bu mevcut Müslümanlık yapımızla, kafamızla, dervişlik kafamızla Allah'ın rızasını kazanmamız zordur muhterem kardeşlerim! Bizim yepyeni bir müslüman olmamız lazım. Pırıl pırıl bir müslüman olmamız lazım.

Benim kardeşlerim müslüman, bir müessesede

yarısı o fikirde, yarısı o fikirde; yarısı ötekisine dargın, yarısı berikisine dargın. Bilmem şöyle böyle. Hepsi dervişliğe aykırı. Hani siz derviştiniz? Soracağım şimdi. Gideceğim soracağım:

“—Siz derviş misiniz? Yoksa kamyonu devirmiş misiniz? Nesiniz?” diye soracağım. “Derviş misiniz, devirmiş misiniz?” Diye soracağım.

Dervişlik ne demek? Sabır demek. Dervişlik ne demek? Fedakârlık demek. Dervişlik güzel ahlâk demek. Dervişlik merhamet demek. Dervişlik geçimlilik demek. Dervişlik, “Ben yemeyeyim, kardeşim yesin; ben giymeyeyim, kardeşim giysin!” diye kardeşini üstün tutmak, Feragat, fedakârlık, muvâsât, îsâr; dervişlik bu. Takva, ihlâs... E bunları bilmiyor. Duymuşsa bile uygulamıyorsa olmaz.

Bu kadar yeter. Bu hadîs-i şerif çok mühim. Niçin mühim? Hadîs-i şeriflerin küçüğü büyüğü hepsi mühimdir. Dinin ahkâmının hepsi muhteremdir. Ama bizim bir bam telimize, yaramıza basıyor bu. Bir kusurumuzu gösteriyor bize. Toplum mahveden bir felâketin kaynağını gösteriyor. Zayıfa hakkı verilmeli. Zayıf korunmalı. Zalimin zulmü engellenmeli. Zalimin mazluma, zayıfa zulüm yapmasına fırsat verilmemeli İslâm toplumunda...

Bu olmuyorsa toplum kusurlu demek. Müslümanlık eksik demek. Mekanizma çalışmıyor demek. İslâm yaşanmıyor demek. İslâm kitapta kalmış, vaizin dilinde kalmış, dinleyenin kulağında kalmış demek. Kalbine inmemiş, hareke-

tine geçmemiş demek. O başka bir şey değil. Bir hastalık emaresi.

b. Allah İhlâslı Ameli Kabul Eder

Ebû Ümâme RA'dan ikinci hadîs-i şerif. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ لَا يَقْبَلُ مِنَ الْعَمَلِ، إِلَّا مَا كَانَ لَهُ
خَالِصًا، وَابْتُغِيَ بِهِ وَجْهُهُ

(ن. عن أبي أمامة)

RE. 91/13 (*Inna'llàhe azze ve celle lâ yakbelü mine'l-ameli, illâ mâ kâne lehû hâlisân, ve'btüğiye bihî vechuhû.*)

(*Inna'llàhe azze ve celle lâ yakbelü mine'l-ameli*) “Çok aziz ve çok celil olan Allah-u Teâlâ Hazretleri kabul etmez; (*illâ mâ kâne lehû hâlisân*) ancak halis olan ameli kabul eder. Halis muhlis olan ameli kabul eder. (*Ve'btüğiye bihî vechuhû*) Ve yapıldığında kendisinin rızası düşünülerek yapılmış olan ameli, ibadeti, işi kabul eder.”

Bu zihniyetle yapılmazsa kabul etmez. Namaz da olsa, oruç da olsa, hac da olsa, zekât da olsa kabul etmez. Neyi kabul etmez? Halis muhlis değilse, rızası düşünülerek yapılmakta değilse kabul etmez. Adam ihlâslı değilse kabul etmez. Allah'ın rızasını düşünerek yapmakta değilse, kabul etmez.

² Neseî, *Sünen*, c.X, s.204, no:3089; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.18, no:4348; Ebû Ümâme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.23, no:5261.

Nasıl yapılacak? İhlâsla yapılacak. Allah'ın rızası gözetilecek. Allah rızası için yapılacak yapılan şey.

Şimdi *ihlâs* ne demektir, onun üzerinde biraz duralım. Çünkü *ihlâs* önemli bir tasavvufî tabirdir. Bunu dervişlerin bilmesi lazım. *İhlâs*; bir şeyi halis muhlis, sâfî, tertemiz, katıksız yapmak demek. Meselâ halis tereyağı diyoruz. Ne demek? İçinde katkı yok. Patates ezmesi konulmamış. Uyduruk malzeme konulmamış. Makine yağı katılmamış. Müşteri aldatacak, kiloyu arttıracak şeyler konulmamış. Halis. Katıksız demek yani.

İnsanın yaptığı ibadet de tertemiz, sâfî yapılıyorsa, sırf Allah rızası için yapılıyorsa o amel, o iş, o fiil, o ibadet amel-i sâlihtir. Sırf sâfî ameldir. Başka maksatlarla, hesaplarla yapılıyorsa o zaman bozuktur. Bozuk fiildir. Güzel görünse bile bozuktur.

Diyelim ki bir adam namaz kılıyor. Geldi buraya yabancı bir adam. Herkesten önce camiye geliyor, herkesten önce namaz kılıyor filan. Bir hafta on gün devam ediyor. Maksadı ne? Cemaatin ilgisini çekmek, sevgisini toplamak. Ondan sonra bakıyorsun, bir dalavere bir oyun, çarpıyor çırpıyor gidiyor. Hop kayıp. E bunun bu kıldığı bu namazların bir kıymeti var mı? Yok. Bu namazları riya ile kılıyordu. Kalbindeki, kafasındaki asıl amaç başkaydı.

Camiye geliyor adam. Hangi halı antika halı diye ona bakıyor. Bursa'nın Ulu Camii'nden levha çalmaya geliyor adam. Hangi levha

kıymetli diye bakıyor, antika levha, onu çalıyor. Halı çalıyor. Camiye geliyor, ayakkabı çalıyor. Şimdi bu adam namaz kıldı, kıymeti var mı? Abdest aldı, kıymeti var mı? Yok. Hacca gidiyor; başka maksatla. Zekât veriyor; başka maksatla. Olmadı. Bu kalp temiz olacak. Bu niyet halis olacak. Bu kafa sırf Allah'ın sevgisini kazanmayı, rızasını elde etmeyi düşünecek. Öyle olmadığı zaman kıymeti yok.

Bir araba düşünün. Her şeyi var motoru yok. Gider mi bir yere? Gitmez. Bir iş ki dışı güzel ama ihlâsı yok, motorsuz araba gibidir. Al sana yeni bir benzetme. Eski kitaplarda olmayan bir benzetme. Çok güzel bir Cadillac, çok güzel bir Mercedes, kanatlı kuyruklu pırıl pırıl boyanmış cilalı. Atlıyorsun içine hevesle. Direksiyon da var, pedalları da var, motoru yok; gitmez. Hadi motoru var, benzini yok; gitmez. Her şeyi tamam, benzini yok; gitmez. İhlâs bu işte...

İhlâs bir şeyi Allah indinde makbul eden vasıf. Sâfi olacak, tertemiz bir kalple yapılacak. Sırf Allah rızası için yapılacak. Başka hesap güdülmeyecek.

Diyor ki birisi bana:

“—Hocam mebus olmak öyle kolay mı? Ben mebus olmak için bölgemde on sene çalıştım. Ancak üçüncü seçime girdiğim zaman kazandım.” diyor.

On seneki amelleri hebadır. Yaptığı bütün iyilikler boşunadır. Neden? On senedir ameli mebus olmak Oy toplamak, halka sevdirmek için yapıyor. Allah rızası için yapmıyor. Meclise

girmek için yapıyor; olmadı. İşte ihlâs bu.

Allah-u Teâlâ Hazretleri hâlis olan ibadeti kabul eder. İbadet değil her iş, her iş böyle... Eğitim, öğretim, sadaka, zekât, hayır, cami, yurt inşası ve saire. Ne maksatla yapıyorsun? Art niyetin ne? Mühim olan o... Allah rızası için yapmıyorsan kıymeti yok.

Evet, bu da çok mühim bir hadîs-i şerifti. Çünkü bu da her şeyin başı. Her işin yapılmasında en önde dikkate alınması gereken bir şeyi söylüyor. Yaptığımız şey sırf Allah rızası için olacak. Allah rızası için değilse yapmayacak.

Zengin ve evliyaullahtan bir zata birisi getiriyor. Al sana sadaka diyor, sadaka veriyor. Fakir değil adam. Al sana sadakam olsun diye veriyor. Şöyle bir kızarıyor, sarsılıyor. Ne desin şimdi bu herife, bu dangalak adama böyle şey yapana... Alıyor, şöyle bir düşünüyor, alıyor.

Sonradan birileri diyor ki:

“—Niye aldınız Efendim? Yani, sadaka almıyordunuz, zengindiniz.”

“—Reddetmekte nefsim hoşlanacaktı. Alınca nefsim ezilecek idi. Nefsimin ezilmesini böbürlenmeye, kuvvetlenmesine, izzetlenmesine tercih ettim.” diyor.

Nefsim ezilsin diye aldım diyor. Tabii onu götürüyor, başkasına veriyor.

Birisi şeyhine dört bin altın bağış vermiş, hocasına. Kitaplarda yazıyor bunu. Hocası da diyor ki:

“—Allah razı olsun, filanca kardeşiniz işte

hayır işlerinde kullanılmak üzere dört bin altın verdi.” filan deyince kalkıyor

delikanlı diyor ki:

“—Hocam, özür dilerim. Söz istiyorum.”

“—Buyur!” diyor.

“—Evet, ben onu vermiştim size ama sonra annem bir kızdı bir kızdı. Bana çok ağır konuştu. Kusura bakma, geri alacağım.” diyor.

“—Pekiye evlâdım, al!” diyor.

Alıyor parayı geriye. Tabii annesi kızdıysa ne yapsın. Geri alıyor. İnsanlar gittikten sonra şeyh efendiye yine geliyor, hoca efendiye. Paraları önüne koyuyor.

“—Efendim, beni affedin! Cemaatin teveccühünü kazanacağım, riya olacak, gösteriş olacak diye ben öyle davrandım. Annemin filan kızdığı yok. Lütfen şu hayrı alın, kimse bilmesin. Allah rızası için veriyorum bunu. Kimseye de beni deşifre etmeyin, açıklamayın.” diyor, tekrar veriyor.

İşte bunlar kimseden bir şey beklemediği için, Allah rızası için olduğundan öyle yapıyor.

c. Bid’at Sahibi Olmanın Zararı

Üçüncü hadîs-i şerifi okuyacağım. 92. sayfanın birincisi. Bu da çok çok önemli bir konuya değinen hadîs-i şerif.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

³ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.1, s.56, no:48; Mizzî, *Tehzîbü’l-Kemâl*, c.XXVI, s.374, no:5583; Huzeyfe RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.1, s.221, no:1115; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XVII, s.138, no:6984; RE. 489/11.

إِنَّ اللَّهَ تَعَلَىٰ لَ يَقْبَلُ لِصَاحِبِ بِدْعَةٍ صَوْمًا، وَلَا
صَلَاةً، وَلَا صَدَقَةً،

وَلَا حَجًّا، وَلَا عُمْرَةً، وَلَا جِهَادًا، وَلَا صَرْفًا، وَلَا عَدْلًا؛
حَتَّىٰ يَخْرُجَ مِنَ الْإِسْلَامِ كَمَا تَخْرُجُ الشَّعْرَةُ مِنَ
الْعَجِينِ

(ه. عن حذيفة)

RE. 92/1 (*Inna'llàhe teâlâ lâ yakbelü li-sâhibi bid'atin savmen ve lâ salâten, ve lâ sadakaten, ve lâ haccen, ve lâ umreten, ve lâ cihâden, ve lâ sarfen, ve lâ adlen; hattâ yahruce mine'l-islâmi kemâ tahruce'ş-şarätü mine'l-acîni.*)

Huzeyfe RA'dan rivayet edilmiş bir hadîs-i şerif. (*Hattâ yahrucü*) de okunur, (*hattâ yahruce*) de okunabilir. İzah edeceğim.

(*Inna'llàhe teâlâ*) “Yüce Allah, (*lâ yakbelü li-sâhibi bid'atin*) bid'at sahibi bir insandan kabul etmez. Bid'at sahibi olan bir insandan şunları kabul etmez: (*Savmen*) Bir oruç kabul etmez. Tuttuğu orucu kabul etmez. (*Ve lâ salâten*) Bir namaz kabul etmez. Kıldığı namazı kabul etmez. (*Ve lâ sadakaten*) Zekât veya serbest bağış tarzındaki sadakasını kabul etmez. (*Ve lâ haccen*) Haccını da kabul etmez. Bir hac da kabul etmez. (*Ve lâ umreten*) Umresini de kabul etmez. (*Ve lâ cihâden*) Cihadını da kabul etmez. Düşmanla gidip savaşmasını da kabul

etmez. (Ve lâ sarfen, ve lâ adlen) Farzını, nafilisini, hiçbir şeyini kabul etmez.”

(*Hattâ yahruc mine'l-islâmi*) “Nihayet o bid’at sahibi böyle hiçbir şeyi kabul olmaya olmaya, İslâm’dan çıkar gider. (*Kemâ tahruc’ş-şarâti mine'l-acîni*) Hamurun içinde görülmüş kılın çekilip çıktığı gibi, o da İslâm’ın içinden çekilip çıkartılır, atılır gider. Müslümanlıkla ilgisi kalmaz.”

Bid’at nedir? *Bid’at*; Allah’ın ve Rasûlünün koyduğu dînî ahkâma uymayan, birisinin aklının ortaya çıkartıp da ortaya koyduğu bir hükümdür.

“—Yani sen dinin sahibi misin? Sen Allah’tan emir mi aldın? Sen Peygamberin vekili misin? Senin ne hakkın var öyle yapmaya?”

“—İşte benim hoşuma gitti de böyle yapmak istiyorum.”

Olmaz. E nasıl olacak müslüman? Müslüman Kur’ân-ı Kerîm’in yolunda, Rasûlüllah’ın sünneti yolunda gidecek.

Bid’at ne demek? Sünnetin dışı demek.

Sünnet ne demek? Rasûlüllah’ın yolu demek.

Rasûlüllahın yolunda gidecek. Kendisi öyle ukalalık edip ayrı yol çizmeyecek. Ayrı iş çıkartmayacak. Yeni bir şey ortaya icat edip koymayacak, dînî bir şeyi. Ne olur o zaman? Allah onun ne orucunu, ne namazını, ne sadakasını, ne haccını, ne umresini, ne cihadını, ne farzını, ne nafilisini kabul eder. Hiç birisini kabul etmez yani. Hiçbir şeyini kabul etmez. Neden?

“—Sen dini bozuyorsun ukala herif. Sen

kendin dine bir şeyler ekliyorsun, bir şeyler çıkartıyorsun. Dinin asıl çizgisinden dini saptırıyorsun alçak adam. Dinin safiyetini bozuyorsun!” diye Allah hiçbir şeyini kabul etmiyor.

İşte bundan dolayı muhterem kardeşlerim, Peygamber Efendimiz'in zamanından beri has müslümanlar Peygamber Efendimiz ne demiş, ne emretmiş, Allah'ın rızası ne tarafta diye hep Rasûlüllah'ın yolunu gözetmişlerdir. Rasûlüllah'ın yolunda yürümeye çalışmışlardır. Bizim büyüklerimiz ne diyorlar? Elhamdü lillâh biz ehl-i sünnetiz. Sünnetin yolundan gidiyoruz. Ehli sünnet ve'l-cemaatiz. Öyle bid'at işlere, sünnet dışı işlere, dinin özüne, mantığına, esasına uygun olmayan yeni çıkma, uyduruk şeylere, uyduruk kaydırık hükümlere tâbi olmayız demişlerdir. Sapasağlam bilgilerle sapasağlam yürümüşlerdir. Bu çok önemli. Onun için bizim de İslâmî hususlarda yaptığımız işin aslını esasını iyi bilmemiz lazım.

İşte biz bu bid'at işine düşmeyelim, yaptığımız iş Rasûlüllah'ın yoluna tam uygun olsun, tam Kur'an yolu olsun diye bizim tekkemizin ders kitabı nedir? Hadis kitabıdır. Ayrıca bir İskenderpaşa tekkesinin özel kitabı çıkmış mı? Hayır. Nesi var? Hadis kitabı var elimizde. Neden? Çünkü hadisleri öğrenirsek, en sağlam yolda yürüyeceğiz. Onları öğrenmezsek her kafadan bir ses çıkar, bir söz çıkar. Bir sivri akıllı çıkar, olmadık bir şey yapar, beğenilir; herkes de onu yapar. Din bozulur.

Eski dinler böyle bozuldu. Eski dinlerin ahkâmı

böyle iptal oldu. Eski dinlerin kitapları böyle değişti, tahrifata uğradı. Dininin aslını esasını kaybetti eski ümmetler. Peygamberinin söylediği şeyden çok aykırı noktalara geldiler.

Hz. İsa, “Bana tapının!” dedi mi hıristiyanlara? Hâşâ! Hâşâ, sümme hâşâ! Asla demedi. “Allah’a ibadet edin, Allah’a kul olun!” dedi. Ama hıristiyanlar döndüre döndüre döndüre, kıvıra kıvıra, eğe eğe, büke boza eze, İznik konsülü bilmem ne konsülü, toplantı, ukalalık ileri geri laf bilmem ne... Aslından çıkarttılar dini. Puta tapıyor şimdi. Şöyle bir şey bilmem ne, işaretler. Filmlerde görüyorsunuz, asılsız esassız törenler. Yıldızlı boyalı kıyafetler, sırmalı elbiseler... Hz. İsa onların hiç birisini giymedi. Hz. İsa’nın o şeylerle hiç ilişkisi yok. Neden? İşte dinin aslını korumayınca iş böyle bozulur.

Bizde el-hamdü lillâh, Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin vaadi var: “—Kur’ân-ı Kerîm’i hiç kimse bozamayacak!” diye.

Bozulmamıştır. Rasûlüllah’ın zamanındaki Kur’ân-ı Kerîm elimizdedir. Neden? Kütüphanelerde var. Hz. Ali Efendimiz’in imzasıyla Kur’ân-ı Kerîm var. Bizim Topkapı Sarayı’nda Emânât-ı Mukaddese dairesinde. Ben gözlerimle gördüm, yani el-hamdü lillâh İstanbulumuzda var. Hiçbir harfi, hiçbir ayeti değişmeden Kur’ân-ı Kerîm gelmiş. Bu çok büyük bir şey. Çok büyük bir avantaj. El-hamdü lillâh ki dinimizin aslı bozulmamıştır.

Eski ümmetlerin kitapları eksiktir. Muhafaza edilmemiştir, bozulmuştur, sonradan yazılmış-

tır. İçine birçok bid'atler karışmıştır. Onun için devreden çıkmıştır. Onun için Allah Peygamber Efendimiz'i göndermiştir, İslâm'ı göndermiştir. Onların yanlışlarını da öğretmiştir.

“—Bak siz şurada yanıldınız, şurayı bozdunuz.” diye onlara da yanlışlarını öğretmiştir.

İslâm olmasaydı onlar yanlışlarını da bulamazlardı, bilemezlerdi. İslâm gelmiştir de onların yanlış oldukları noktaları bildirmiştir.

Onun için aziz ve muhterem kardeşlerim, Peygamber Efendimiz'in sünnetine sarılacaksınız. Hadîs-i şerif kitaplarını okuyacaksınız. Dinin aslına özüne sadık kalmaya çok dikkat edeceksiniz. Reformist olmayacaksınız.

Din bozuk mu ki, deforme olmuş mu ki reforme ediyorsun? Bozulan şey reforme edilir. Deforme olan şey reforme edilir. *Reform*; yeniden şekillendirmek... Dinin şekli fena değil ki. Pırıl pırıl, gayet güzel; sen nesini reforme edeceksin?

Hıristiyanlarda *rönenans* ve *reform* olmuş. Tabii olur. Tabii olacak. Sen yalan yanlış, uyduruk kaydıruk şeyleri din diye ortaya koy, sonra Osmanlı ecdadımız geldiği zaman;

“—Ne bunlar be? Nedir bu yaptığınız?” diye söylenince, tabii reforma edecek dinini.

Niye heykele tapıyorsunuz diyecek tabi. Niye bu puta tapıyorsunuz Hiç öyle şey olur mu, Allah kuluna tapılır mı, Hz. İsa Allah'ın kuludur, Meryem Validemiz Allah'ın mübarek bir kuludur diyecek. Tabii onlar tesir edecek. Etmiştir onlara söyleye söyleye...

Rönesans ve reform neden çıktı Avrupa’da? Müslümanlardan. Müslümanların tenkitleriyle, götürdükleri bilgilerle kafaları değışti adamların. Baktılar ki dinleri bile yamuk. Düzeltmeye başladılar. Ama kendi aklıyla düzeltmeye çalışınca yine yamuk olur. İnsan yani yamuk bir şeyi kendi aklıyla düzeltmeye çalışınca düzeltemez. Yine yamuk olur.

Allah düzeltti. Allah düzeltti, İslâm’ı getirdi Allah. Yahudilik bozulunca Hıristiyanlık geldi. Hıristiyanlık bozulunca İslâm geldi. Allah düzeltiyor.

Sen düzeltemezsin. Sen düzelteceğim derken yine karıştırırsın işi. Yine bir başka bir saçmalık yaparsın. Anlamazsın lafı. Onun için İslâm kendisi reformdur. Kendisi inanç yönünden, din yönünden insanlığa reformu getirmiştir. Güzelliği getirmiştir. Onun için müslüman nereye gitse orayı karıştırır, allak bullak eder orayı. Oradaki saçma sapan şeyleri sarsar. Putlu itli atlı otlu düzenleri sarsar. Neden? İslâm geldi. Bir söz söyler, adam hidayete erer..

Biz Singapur’da uçağa gideceğiz. Şakır şakır yağmur yağıyor. Arabamızın, taksimizin şoförü Budist’miş. Bizim arkadaş İngilizce bir yüklendi buna:

“—Kardeşim ayıp değil mi? Sizin şu önündeki şu Buda’nın heykeli, bu tezgâhta dökülme bir şey değil mi? Elinizde yapılmış bir şey değil mi? Utanmıyor musunuz buna tapmaya?” dedi.

Bilmem ne filan bir yüklendi. Ne diyecek? Haklısınız dedi. Başka bir şey diyemez ki. Ama

işte insanın inancının bozuğunu anlayıp da değiştirmesi çok büyük kahramanlık, çok büyük babayığitlik. Herkes yapamıyor.

Biz kendimize gelelim! Biz ne yapacağız? Müslümanlığın en doğrusunu kim biliyor? Rasûlüllah biliyor. Ondan daha iyi bilen var mı Allah'ın ahkâmını? Kur'an kime indi? Rasûlüllah'a indi. Kur'ân- ı Kerîm'in mânasını en güzel kim açıklar? Rasûlüllah açıklar. O zaman ne yapacağız? Rasûlüllah'ın sünnetine sarılacağız. Sünnet dışında bid'atte iş yok.

Şimdi ama bizim ülkemizde radikal Müslümanlar, reformistler bilmem neler var. Ben onları biliyorum. Tanıyorum da. Ailece bilmem ve sairesini de gördüm. Adam dine yeni hava getireceğim iddiasında. E kendisi sakalsız bıyiksız. Kravatlı. Elinde sigara. Zaten sen kendin yamuksun, nereyi düzelteceksin? Kızları açık. Sen evinde İslâmî bir düzeni kuramamışsın ki, başkasına düzeni nasıl getireceksin?

Bilgisi yok. Bilgisi yok. Dînî tahsil görmemiş Arapça bilmiyor. Yüksek tahsili de yok. Yüksek tahsil de yetmez ya. Yüksek tahsili de yok. “Müslümanların Yanıldığı Noktalar” diye, “Düzeltilmesi Gereken Kavramlar” diye makale yazıyor.

Yâ sen ne anlarsın? Anlayamazsın ki, yani yetmez ki... Bu böyle aklına çok güveniyor. Aklına çok güveniyor ama akıl dediğin şey çok kaypak bir şeydir. Öyle nice insanlar akıllarına güvendiler de ne kadar yanlış işler yaptılar. Sen biraz böyle oku, biraz böyle bir gör bakalım işin

aslını özünü...

Tasavvufu inkâr eder, kerameti inkâr eder. Evliyaullah büyüklere çatar ve saire. Allah şaşırtmasın, Allah yanıltmasın... Allah hakkı hak olarak görüp ona uymayı nasib etsin... Bâtılı bâtil olarak görüp ondan korunmayı nasib eylesin cümlemize...

Üç tane hadîs-i şerif yeter. Ama bunlar çok önemli! Çok önemli esasları öğrenmiş olduk. Özetleyelim:

Sünnet-i Seniyye-i Nebeviyye'ye sarılacağız. Rasûlüllah'ın arkasından gideceğiz. Dinin özüne sadık kalacağız. Kıyafetimiz nasıl olacak? Rasûlüllah'a bak... Tıraşımız nasıl olacak? Rasûlüllah'a bak... Yememiz nasıl olacak? Rasûlüllah'a bak... Evimiz nasıl olacak? Rasûlüllah'a bak... Rasûlüllah'ın nasihatlerini dinle; kurtulursun. Bir bu.

İkincisi yaptığımız işi sırf Allah'ın rızasını düşünerek yapacağız. Art niyet, ince hesap, oy hesabı, para hesabı, şöhret hesabı, reklam hesabı ve saire olmayacak. Yaptığımız şey sırf Allah için olacak. Öyle olmazsa insanın ayağı çok kayar.

Üçüncüsü de hem sâlih kul olacağız, hem de ıslah edici kul olacağız. Zayıfı ezdirtmeyeceğiz. Zalime fırsat vermeyeceğiz. Zulüm olmayacak. Zulmü engelleyecek bir kafa yapımız olacak. Bizim olduğumuz yerde kimse kötü bir şey yapamayacak. Korkacak bizden. Böyle olması lazım.

Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlemizi sevdiği,
has, hakiki, halis müslüman olmaya muvaffak
eylesin...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
15. 10. 1995 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak
ulaşmak için tıklayınız.](#)

